

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

4

2018

KÜLƏYİN İNTİQAMI

Adamlar çıxıb gedib,
Sahildə zibil qalıb. –
Dəniz yaman hirslənib,
Üzünü bulud alıb...

Hey kükrəyir, çırpınır,
Külək haray qoparır –
Zibili adamların
Arxasınca aparır...

Külək çatıb şəhərə,
Dönüm onun gözüne!
Yerə zibil atanın
Zibil çırpır üzünə!

HASARLAR SÖKÜLMƏSƏ

Hanı bal kimi əncir,
Qara şanı, ağ şanı?
Abşeron bağlarının
İtib şöhrəti, şanı...

Gərək qumun üstünə
Günəş şəfəqlər səpə.
Gərək Xəzri, gilavar
Yanaqlarımdan öpə.

Külək aş bilmirsə
Usa hündür hasarı,
Tənəkləri ha sula,
Yaramızı ha sarı.

Gərək qumun üstünə
Salxımlarım sallana.
Gərək külək öpə ki,
Gilələrım ballana! –

Haray salır, qışqırır
Abşeronun üzümü:
–Hasarlar sökülməsə,
Görməzsiz üzümü!

XƏBƏRİ YOXDU

Dalğalar hey çırpılır
Qayalara hirs ilə. –
Külək yatıb, dənizin
Xəbəri yoxdu hələ...

XƏZRİ ELƏ GƏLDİ Kİ

Xəzər cilvələnsə də,
Əsirdi isti külək!
Boğanaq qoymurdu ki,
Rahat danışmaq, gülək.

Taqətimiz qalmadı,
Nəfəsimiz üzüldü.
Giləvar gilə-gilə
Canımızı üzürdü.

Onun qaynar nəfəsi
Çiçəkləri saraltdı.
Cənubdan əsən külək
Hövsələmi daraltdı.

Xəzər cilvələnsə də,
Yox çimməyə həvəsim.
Sanıram ki, indicə
Kəsiləcək nəfəsim...

Birdən möcüzə oldu,
Giləvar oldu Xəzri.
Şimaldan gələn külək
Dolandı bütün ərzi.

Min şükür bu havaya,
Min şükür bu günəşə!
Bütün dalğa yelpiklər
Düşdü bir anda işə!

Belə də külək olar,
Damı-daşı uçurtdu. –
Xəzri elə gəldi ki,
Giləvarı qaçırtıdı...

XƏZRİ VƏ GİLƏVAR

– Xəzri, Giləvar nədir, –
Söylə görüm, ay Mələk?
–Xəzri soyuq küləkdi,
Giləvar isti külək.

–İndisə sualıma
Sən cavab ver, ay Bəsti.
Nə üçün Xəzri soyuq,
Giləvar olur isti?

– Yel əsəndə elə bil
Həyat gəlir, can gəlir.
Giləvar isti yerdən,
Xəzri şimaldan gəlir!

İSTİRAHƏT ELƏMİR

Bir həftədi hey yağır,
Göydən leysan ələdir.
Bəs yağış bazar günü
İstirahət eləmir?

XƏZRİ, ƏS

Yandırdı çölü-düzü,
Giləvar qırdı bizi!
Ala bilmirik nəfəs,
Xəzri əs, xəzri, əs!
Yoxdu sənin bənzərin,
Əs, sevindir Xəzəri!
Dalğaları əzizlə,
Havamızı təmizlə!
Ürəyimizdə həvəs,
Rahatca alağ nəfəs!
Xəzri, əs!
Xəzri, əs!...

ƏLCƏK

(Ukrayna nağılı)

Qoca kişi meşə ilə gedir, iti isə onun dalınca qaçırdı. Qoca getdi, getdi, necə oldusa, əlcəyinin bir tayı yerə düşdü. Bundan xəbər tutmayan kişi yoluna davam elədi.

Yerə əlcəyinin düşdüyünü gören siçan əlcəyi görüb sevindi:

-Oy, nə yaxşı oldu, soyuqdan tir-tir əsirəm. İndən belə bu əlcəyinin içinə girib rahatca yaşayaram.

Siçan əlcəyinin içinə təzəcə girib yerini pahaatlamışdı ki, tullana-tullana bir qurbağa gəldi və soruşdu:

-Ey, bu əlcəyinin içində kim var?

-Mən, siçan, çətin qapıları açan! Bəs sən kimsən?

-Mən tullanmaq ustası qurqur qurbağayam. Məni də əlcəyinin içinə burax.

-Yaxşı gəl, onsuz da tək darıxıram.

İndi onlar iki oldular. Elə bu vaxt bir dovşan tullana-tullana əlcəyinin yanına gəldi və soruşdu:

-Ey, bu əlcəyinin içində kim var?

-Siçan, çətin qapılar açan və qurqur qurbağa.

-Mənsə quyruğu gödək dovşan bəyəm. Məni də yanınıza buraxın.

-Gəl.

Onlar üç oldular. Az keçmədi ki, bir tülkü gəldi və soruşdu:

-Ey, bu əlcəyinin içində kim var?

-Biz. Siçan, qurbağa, dovşan. Bəs sən kimsən?

-Mən də tülkü tülkü, tünbəki...

Mənə də içəri buraxarsınız mı?

-Buyur keç.

Onlar dörd oldular.

Bir canavar ulaya-ulaya gəldi:

-Ey kim var bu əlcəyinin içində?

-Biz: siçan, qurbağa, dovşan, tülkü...

Bəs sən kimsən?

-UUU... Mən də gözləri yanar, boz canavar. Məni də yanınıza buraxın.

-Yaxşı gəl.

İndi onlar beş nəfər oldular. Hardansa bir qaban gəldi... Xırıltılı səslə soruşdu:

-Ey, burda kim var?

-Biz. Siçan, qurbağa, dovşan, tülkü, canavar...

-Məni də yanınıza buraxarsınız mı?

-Neyləmək olar, çöldə qalası deyilsən ki?! Keç içəri.

Qaban çətinliklə içəri girdi. İndi onlar altı nəfər oldular. Tərpənmək mümkün deyildi. Elə bu zaman bir ayı gəldi. O, donquldana-donquldana soruşdu:

-Ey, burda kim var?

-Biz. Siçan, qurbağa, dovşan, tülkü, canavar, qaban...

-Oy, siz nə çoxsunuz. Bir əlcəyə necə yerləşmişiniz? Məni də yanınıza buraxarsınız mı?

-Özün görürsən ki, yerimiz necə darısqaldı. Səni necə içəri buraxaq?!

-Birtəhər yerləşərik.

-Yaxşı, gör girə bilirsən mi? Ancaq bir az ehtiyatlı ol!

Ayı da birtəhər özünü içəri soxdu. Əlcək az qalırdı ki, partlasın.

Elə bu zaman əlləri üşüyən qoca əlcəklərini əlinə taxmaq istədi. Gördü ki, əlcəyinin bir tayı yoxdu. O, geri qayıdıb əlcəyini axtarmağa başladı. İti ondan qabaqda qaçırdı.

Birdən it gördü ki, əlcək yerdədir, ancaq o qədər dartılıb ki, az qalır dağılsın. O, qorxudan vahiməli səslə hürməyə başladı.

-Ham-ham! Ham-ham-ham!

Əlcəyinin içindəkilər bərk qorxdular. Onlar bir-bir çıxıb meşəyə sarı qaçmağa başladılar.

Qoca kişi gəlib əlcəyini götürdü və onu əlinə taxdı. Əlcəyinin içi elə isti idi ki...

Tərcümə edib işləyəni: R.Y.Əiyev

